

France Podlipnik:

Jelarjevi čuvaji

»Phe, kje ga imam! V košu ga imam. In odkod ga imam! Na prosenjski graščini sem ga kupil. Graščinski je! Baronov, — da boš vedel, Jelar! Drage denarje sem štel in ga ne bi dal za — — nu, samo tebi ga prodam, Jelar. Kaj praviš?«

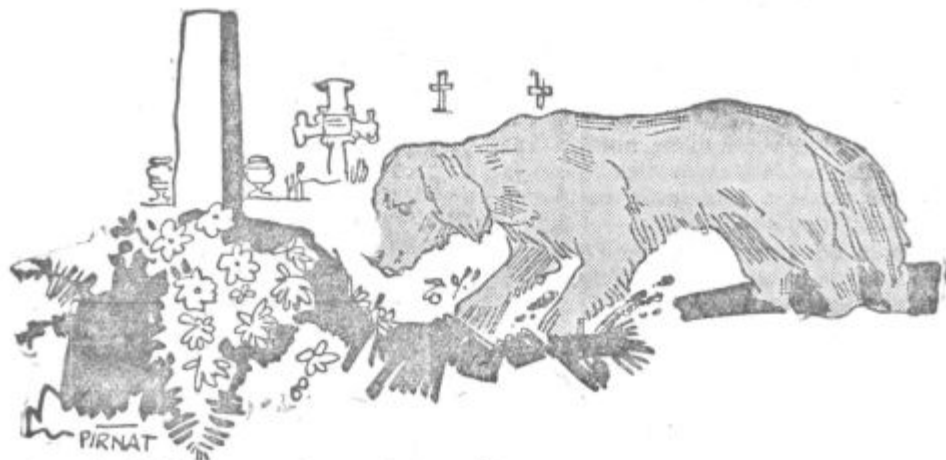
Oče Jelar je pogledal v Petrov koš

»In če imam kaj pihače pri hiši, si hotel reči Peter?«

»Tisto tudi!«

Potem je Peter smeej oprtal svoj koš in se odpravil dalje po svojih potih.

Oče Jelar je tako po malem dalje bolehal na srcu. Sameval je pod lipo in v sadovnjaku. Digo mu je bil za druž-

— tam je ležalo na starih cunjah črno kčene in ga je slepila nenadna svetloba. Kdo bi vedel, kje ga je Peter mimogrede pobasal. Dvignil je oče Jelar prikupnega psička in ga postavil na tla, da se je živalca razgibala.

»Saj ni več tako mlado!« — je pripomnil Peter. »Toda graščinsko je in lačno, lačno. Jaz pa žejen, Jelar! Že od jutra žejam!«

Stopil je oče Jelar v klet in prinesel vrč sadjevca.

»Na, pij Peter, ti se nikoli odžejal ne boš! — — A kaj sem hotel reči; psa pa meni prepusti!«

»Kar imej ga! Digo so mu dejali graščinski, pa naj bo Digo še pri tebi. To pa rečem, Jelar: še bom časih pogledal, kako mi s psom ravnaš.«

bo in v zabavo. Ves dan sta tčala skupaj, da so rekli vsi domači: tako prilizjenega psa še ni bilo pri hiši.

Ko je Tonč na jesen odrnil k vojakom, sta se z Digo posebno ljubo poslovila. Ej Tonč! Dober fant je bil. Ne samo ljudje, še živali so ga imele radi, kakor on nje. Vse je kazalo, da bo nekoč tako dober gospodar in plemenit mož, kakor oče Jelar.

Pa kako se je potegnil Digo, kako je bil dolgega križa, košatega repa in rejen. Nič čudnega: Jelarka ga je krmlja s samim dobrim, ko je bil vendar očetu Jelarju tako zvest tovariš. O, pod zimo, ko je pritisnil mraz, se Digo ni spravil zmrzovat v hišico svojih nekdanjih prednikov. Za pečko se je muzal zvečer in je smuknil v kamro,

ko se je oče Jelar odpravil k počitku. Tam je legel kraj postelje in počteno zasmrčal...

Pa je zima minila in se je v dolgem postu pred Veliko nočjo že javljala pomlad. Marčevi dnevi so bili topli, sneg je naglo gineval tudi v gozdovju. Jug je zavel po dolini.

»Danes kar sama pojdi v cerkev,« je oče Jelar dejal gospodinji. »Jaz nisam trden. Živini pa še pojdem polagat... Slabo sem spal — Digo me je trikrat predramil. Vzpel se je ob postelji — saj si čula — in s šapami in z gobcem je iskal moje roke.«

»Pa ostani doma,« je pritrdila Jelarka in jo je zaskrbelo. »Naj hlapec nakrmi živino, Ti pa v postelji bodi, dokler se ne vrnem od maše.«

Potem je odšla v cerkev. Vsa je bila zamišljena. Pri kapelici pod faro je pomislila, ali naj se vrne. A saj ne more biti nič hudega — saj ni mogoče, da bi se gospodarju primerilo kaj zlega! Tako je odločila mati Jelarka in pospešila korak proti fari.

Na Je'arjevi domačiji se je v tem času, v tem lepem jutru cvetne nedelje zglasila smrt.

Da, kakoe je bilo:

Oče Jelar je vstal in se oblekel kakor za delavni dan. Še hlapcu Matiji je velel, naj pojde k rani maši. In hlapec se ni dosti obotavljal.

Tako je oče Jelar ostal sam doma.

Stopil je v hlev pogledat, Šeko je še pobožal. Digo mu je bil povsod za petami.

Oče Jelar je oprtal velik koš in stopil na pod. Nabasal je otave. Ko se je vračal po lesenih stopnicah, ga je prevzela slabost. Do tal je še prišel, koš je odložil, se vsedel na stopnico in zadremal...

Živina je mukala v hlevu. Digo je strmel v gospodarja, ki se ni več gnil.

Parkrat je pritaženo zalajal vanj in se ga s šapo dotaknil na kolenu. Nič. Prepričan, da gospodar sladko spi, se je tudi Digo vlegel na gola tla pred hlevom, glavo je položil na prednji šapi in tako zamišljen zrl v gospodarja.

Ko se je Jelarka vrnila domov, je našla gospodarja mrtvega. Od žalosti se je skoro onesvestila. Nato je bruhnila v krčevit jok.

Na vpitje hlapca Matije so prhiteli sosede in prenesli očeta Jelarja v kamro. Poklicali so zdravnika in nič ni mogel pomagati.

»Kap!« — je dejal. Obupano gospo-

dinjo pa je totažil: »Take nagle in lepe smrti bi tudi jaz rad kdaj umri... Saj je kar zaspal za večno!«

Položili so očeta Jelarja na pare in je spoštovanega moža prihajala kropiti vsa fara. In še iz drugih krajev so prišli mnogi.

Digo pa je ležal spodaj ob mrtvaškem odru. Čisto mirno je ležal, kakor da je iz kamna. Ni se dal premakniti, zarenčal je nasproti vsakomur, ki ga je zlepa ali zgrda skušal spraviti iz mrtiške sobe. Vsa dva dneva, ko je gospodar ležal na parah, ni okusil hrane, edino proti večeru je smuknil v kuhinjo, da se je nalokal vode.

Za pogrebom je šel daleč zadaj. Ko se je razšla množica pogrebcev, je grobar zasul sveži grob in v mraku zaklenil vhod na pokopališče. Digo pa je preskočil nizko ograjo.

V mesečini so ga neki ljudje od daleč videli, kako je razkopaval grob svojega gospodarja. Neutrudno je grebel s sprednjima šapama. Kakor da joče, je cvilil in zavijal.

Ni se mogel dokopati globoko. Na niti pol sežnja ni dosegel v grob.

Potem je opešal.

Zjutraj ga je grobar našel mrtvega ob vzhodu groba, v katerem počiva oče Jožef Jelar.

To je zgodba o Digu, ki jo še danes pripovedujejo vsi v kraju in daleč okrog.

KONEC

Našim najmlajšim

Cvetke pomladske
Vesna prebudi.
»Me smo sestre lanske,«
vsaka govori.

Boris:

Mrtvo mesto

Nekoč je živel oče, ki je imel edinega sina Miheca. Slabi časi so bili in revščina je vladala v hiši. Sobe so bile skoraj prazne in očetu so celo grozili, da mu bodo hišo prodali. Tedaj je poklical svojega sina in mu rekel:

»Sin moj, dobro veš, kako je pri nas. Komaj sem preprosil upnike, da mi niso doma prodali. Pregovoril sem jih, da bodo počakali še dve leti. Če se mi

dotlej posreči dobiti denarja, bo vse dobro, drugače pa sam veš, kaj nas čaka...«

»Oče, v svet pojdem,« je tedaj odvrnil sin. »Dovolj sem že star. V dveh letih se vrnem. Prepričan sem, da ne bom praznih rok. Rešiti hočem dom.«

Oče se je upiral, toda sin je ostal pri svojem.

»Doma ne morem nič koristiti. V tujini pa se mi morda nasmehne sreča...«

Ko je oče videl, da ga ne bo mogel pregovoriti, mu je dejal:

»Pa pojdi. Naj te vodi angel sreče. Toda vrni se preden potečeta dve leti. Sam veš, kako rad te imam. Od žalosti bi umrl, če te ne bi bilo nazaj.«

Sin mu je obljubil, zbral v culo nekaj malenkosti in šel.

Hodil je teden dni brez prestanka, ko je prišel v kraj, kjer ni bilo ne vasi ne mest. Srečal je starega moža in vprašal, kje je.

»Na meji Devete dežele, mu je ta odvrnil. »Toda tam so vsi ljudje mrtvi. Neznana nesreča jih je zadela in vsi samo spe. Če boš dobro hodil

dva dni prideš v glavno mesto.«

Mihec je hodil še dva dni in res je prišel v glavno mesto. Toda mesto je bilo kakor izumrlo. Nikjer ni bilo čuti glasu. Na vejah so spale ptice in se niso genile. Sredi ceste je stal konj, eno nogo je dvigal, toda ko jo je Mihec pogledal, je videl, da je trda kakor kamen. Na vozu je sedel voznik, v roki je dvigal bič, toda tudi roka je bila negibna.

»Kaj so res vsi mrtvi?« se je vprašal Mihec.

Stopil je v najbližjo hišo in pogledal po sobah. Vse je bilo kakor mrtvo. Zašel je tudi v kraljev grad. Pred vrati so stali čuvaji s sulicami v roki, toda nihče ni branil vstopiti.

Stopil je po stopnicah. V veliki dvorani je sedel kralj na prestolu in okoli njega vse polno mrtvih. Na kolenih na mu je ležala velika knjiga in v njej je Mihec bral:

»Kmalu mora priti čas, ko se nad nami izpolni prekletstvo. Takrat bo vsa dežela zaspala kakor mrtva. Rešil jo bo tisti, ki bo ubil čarovnico, ki nas je zaklela. Čarovnica se skriva v samotni koči ob reki.«

Mihec je vedel dovolj. Izdril je kra-

ljev meč, ki je bil oster kakor britev. Počasi je krenil proti reki.

Tam je zagledal samotno kočo. Stroha je bila iz samih človeških kosti.

Vendar se ni prestrašil. Oprezno se je splazil h koči in pogledal skozi okno. Ob ognju je dremala čarovnica.

Sel je k vratom in potrkal. Dolgo ni bilo odgovora. Ze je hotel drugi potrkat, tedaj pa so se vrata na stežaj odprla in stara brezzobc čarovnica je stala na pragu:

»Kaj hočeš, otrok?« mu je rekla in se zarežala.

»Tole!« je vzkliknil Mihec in ji z enim udarcem odsekal glavo. Črna kri je brizgnila na vse strani in čarovnica je padla mrtva na tla.

Tedaj pa se je zgodil čudež. Nena doma, kakor sami od sebe, so zazvonili vsi zvonovi v cerkvah. V mestu se je začel hrup in petje.

Mihec se je hotel že vrniti, toda zagledal je ogromno množico ljudi, ki so šli proti reki. Pred njimi je stopal kralj. Ko ga je opazil, je zavil k njemu, mu stisnil roko in dejal:

»Ti si nas rešil, zato sem te izbral za svojega naslednika.«

Položil mu je krono na glavo in vrnil so se v grad.

Mihec se ni vrnil domov. Oženil se je z lepo kraljično in ko je čez leto dni stari kralj umrl, je zavladal v Desveti deželi. Poslal je po svojega očeta, ki kar verjeti ni mogel, da je sina doletela taka sreča. Še zdaj živi pri svojem sinu, če še ni umrl.

Manica:

»Čakaj potepin!«

Oskrbnik smleške graščine je imel papigo, ki je nekaj besed izgovarjala prav dobro. Zlasti ono, kar je oskrbnik izustil večkrat, je znala papiga povedati zelo gladko in razumljivo.

V graščini so imeli tudi psa, ki se je rad potepal. Ko se je časih potuhnjeno vračal domov, ga je oskrbnik zgrabil za vrat in zavpil:

»Čakaj, potepin!«

In potem je peča pačica.

Prigodilo se je pa, da je nekoč začel v odprto oskrbnikovo sobo Kajžarjev Jure. Saj ni bil ravno hudoben ta deček, toda imel je zelo nelep lastnost, ta je, kamorkoli je začel, pretaknil vse

kote. Tako je tudi pri oskrbniku, videč da ni nikogar v sobi, začel iztikati po raznih škatljah in predalih. Ze je oddrnil omaro, kar začuje za hrbotom strog in hreščeč glas:

»Čakaj, potepin!«

Ubog Jure, ki pač ni mislil, da je to izgovorila papiga, se je tako prestrašil, da je skoro okamenel. Bežal je iz sobe in tja čez vrt proti domu, kot bi ga podilo celo krdelo volkov. Doma se je potem šele oddahnil.

Ta strah pa je imel zanj dobro stran. Nikoli več ni iztikal po tujih kotih.

Številnica

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9

2, 3

3, 2, 9

4, 5, 7

5, 1, 8

6, 5, 4

7, 8, 4, 2

8, 6, 2

9, 3, 5, 1

Ploskovna mera

dvoživka

vrsta živali

pridevnik bitij in stvari

krojaška potrebščina

vojaška edinica

števnik

hríb pri Ljubljani

Prva vodoravna vrsta in prva navpična vrsta dasta ime živalice, ki se pride zgodaj spomladi gret na solnce.

Polž

»Polžek, polžek, ti počasnež,
kdo te hodit je učil?
Šibo v grmu bom odrezal,
tu po tratici podil.

Dvajsetkrat na plot si lezel,
dvajsetkrat ponavljal pot,
predno zlezel si do vrha,
si povalil se za plot.

Le poglej si drobne ptičke,
kako hitro da frče,
tetko žabico poslušaj,
njene si oglej noge:

Dolgokraka, skokonoga,
se požene v dolgi skok,
preden ti si še premisliš,
že iz vode slišiš: cmok!

Pa rožičke rad pokažeš,
toda le, če kje si sam,
hitro jih nazaj povlečeš
kadar jaz poropotam!

»Klepeta, klepeta,
kaj mi ti le ne poveš,
preden vsega ne razumeš
pripovedovat ne smeš!

Ali vidiš mojo hišo,
ki na hrbtu jo imam,
še nikogar nisem prosil,
vedno nosim jo le sam.

Ej, da bi enkrat na ramo,
vašo kajžico bi djal,
malo bi po tratah skakal,
rajši bi doma ostal.

Hišica je meni draga,
ona je moj ljubi dom,
če mi dolgo boš nagajal,
kar za vrata skrili se bom!

Varujmo naše gozdove

Pomlad je tu, narava se je zbudila iz zimskega počitka in diha življenje v svet. Drevje zeleni, cvetke po travnikih in vrtovih poganjajo in cveto, ptičke pojo po drevu in visoko gori pod sinjim nebom — človek se počuti vsega prerajenega in tudi v njem se budi in poraja življenje in veselje do življenja. Kamor pogleda človeško oko, povsod naleti na prijetno zelenje vseh mogočih barvnih odtenkov, med zelenjem pa tisoče in tisoče popokov in cvetov. Neka nevidna in neznaná sila vleče človeka ven iz temnih, zaduhlih prostorov, kjer je vedno premalo čistega zraka in vedno pre malo vse prerajajočega sonca. Človek hiti v naravo: na travnik, na polje, na vrt, v gozd. V naravo, ki se je spet rodila in ki je zdaj na pomlad v nekaki otroški, potem pa kmalu v mladeniški dobi. Tudi pri človeku sta ti dobi najljepši in tudi človek je v teh dobah najlepši.

Razvoja narode se veselí vsi ljudje, med uživanjem krasot pa opazimo tudi drugo plat človeške narave, — ono, ki je mačeha plemenitosti. V marsikaterem človeku praznuje sirovost svojo zmago. Nad plemenitostjo, nad človeškim bistvom v človeku jo praznuje.

Poteptana trava, potrpane glavice cvetk, izruvano plemenito zelenje, in žal tako prepogosto — odlomljene veje, narezana drevesa, potrpano cvetje z dreves, da o zločinah nad ptički in drugimi živalmi sploh ne govorim, to žijo o tem.

Da, gozd trpi zelo, zelo ob tem času. Ljudje, ki nimajo česa početi, z nožem ali z drugimi ostrimi predmeti narezujejo drevesa, podpisujejo se vanje in slikajo vse mogoče neokusnosti. Drugi spet za zabavo lomijo veje, tudi take, ki so volne cvetja, najzlahtnejših vrst sadja in drugih plodov. Tretji pozneje brez potrebe trgajo z dreves še nezrelo sadje in druge plodove vse brez potrebe, brez cilja in brez koristi.

Na vse to sem spomnil, ko sem čital v hrvatskem združnem mesečniku »Zadružna Svijest« na koncu članka kand. inž. šum. Oskarja Piškorića o novem gozdnem zakonu besedilo, ki je v nekaterih državah napisano po gozdovih na napisnih deskah:

Molitev gozda.

Popotnik! Ko greš mimo mene in misliš dvigniti name svojo roko, pazi, da me ne oškoduješ, kajti: jaz sem to

plota tvoje ognjišča v hladnih zimskih nočeh in prijeten hlad, ki te varuje pred poletnim soncem; moji plovci ti osvežujejo grlo in gasijo zejo na tvoji ... -ti.

Jaz sem ... sleme tvoje hiše, deska na tvoji ... nizi; postelja, na kateri spiš in les, s katerim gradiš svoje ladje. Jaz sem držalo tvoje motike, vrata tvoje sobe; les tvoje zibelke in les tvoje mrtvaške krste.

Popotnik, čuj mojo molitev:

Jaz sem kruh dobrote in cvetje lepote.

Pri nas takih napisnih desk, ki bi pozivale na prizanašanje drevju in na varovanje naših gozdov, še ni. Prepričan pa sem, da bo naša mladina, če bo dobro premislila gornje besede in jo bodo starejši še pozvali k temu, sama od sebe začela paziti na naravo in je ne bo več, kakor doslej, neusmiljeno uničevala. Tudi po takem ravnanju se spozna človekovo srce in njegova plemenitost, višina njegove kulture in človečanstva. Zatorej, mladina, tekmuje tudi v dokazovanju, da je naša srčna kultura na višku, da smo plemeniti, da se zavedamo našega človečanstva, da smo skratka LJUDJE, vredni tega imena! Dokažimo to in varujemo našo naravo! Cv. K.

Karel Havlíček-Borovský:

Razumen pes

Abdul Murza je imel psa, katerega je zelo ljubil. Ta pes je pa tudi res služil njegovo naklonjenost: podnevi je neprestano gonil, ponoči je pa ležal zraven gospodarjeve postelje in ga obveščal o vsaki nevarnosti.

Ta pes je poginil in Murza ga je žalosten pokopal na vrtu; povabil je svoje prijatelje, priredil gostijo in je na njej povzdigoval zasluge svojega psa.

Drugi dan so sporočili kadiju (tur-

škemu sodniku), da je Abdul svojega psa pokopal svečano z vsemi običaji svete Mohamedove veroizpovedi, kakor pravovernega moslema (mohamedanca) in s tem razžalil svetega preroka.

»Predrznež!« je govoril kadi že zvezanemu Abdulu, »kaj si storil? Kar priznaj: gotovo si izmed onih brezbožnikov, ki molijo pse?«

»Ne, gospod, nisem tak. Res je, da sem psa pokopal in objokoval, pa še zelo dolgo ga bom objokoval, zakaj bil je, ako želite vedeti...«

»Vse vem, brezbožnež!«

»Vse? Torej tudi veste, da je napravil ta pes oporoko, v kateri vam je zapustil sto srebrnjakov? Tukajle vam jih v njegovem imenu najponižneje izročim.«

»Oj, glej! Ta pes je moral biti pa res razumen. Abdule, pojdite v Gospodovem imenu, vidim, da so vas nesramno obrekovali!« (Cv. K.)

Vladimir Kapus:

Rogač

»Očka, očka, to vam rečem, strašno videl sem žival, o, da nisem fant od fare kar domov bi jo pobral:

Stala je na deblu hrasta in kazala mi roge, da sem bil se ji približal, prav gotovo: mi gorjel

Temnorjava trdokrila, videti je ta pošast, očka, očka, dobro bilo bi nastaviti ji past!«

Morda videl si srnjaka, lahko da je jelen bil, ki na panj se je postavil in nevarno ti grozil?«

»Bil je sicer malo manjši, a roge je le imel, kakor miška tako velik se neznanec mi je zdel.«
»Ti si res junak od fare! Veš kdo ta je postopač? Škoda, da za nos uščipniš tebe črni ni rogač!«

Kaj pišejo Jutrovčki?

Dragi stric Matic! Hrvatca sem, i ne-
znam slovenski da pišem, nego samo razumem,
da čitam tvoje »Mlado Jutro«. Eto,
napisala sam ti pesmicu za tvoj natečaj i
mislim, da ćeš je primiti:

Proljetna pjesma

Proljeće se budi,
to sanjajo svi,
Trava se zeleni,
brzi potok žubori.

Iz dalekih krajeva
ptica lasta doljeće,
da svojim crkutanjem
označuje proljeće.

I djeca se vesele
u svome igranju,
pozdravljajući sunce
pri njegovom izlasku.

I čovjek se raduje,
kopajući zemljicu,
blagodareći Bogu
na njegovom stvaranju.

Prebeg Vera, uč. III. razr. žen. gima.
u Beogradu, Dalmatinova ul. 58-I.

Kraljična in sirota. Nekoč je živel kralj
s svojo ženo. Čeprav sta vladala, sta se
vendar dolgočasila, ker nista imela otrok.
Neprestano sta prosila Boga, da bi jim
prinesla kraljično ali kraljeviča. Bog se ju
je usmilil in res ukazal štorčljā, naj jima
prinese dete. Štorčljā je prijetla dete s svo-
jim dolgim kljunom in šla čez hribe in do-
line, da je prišla do kraljevskega gradu.
Seveda sta se kralj in kraljica otroka zelo
razveselila. Drugi dan je bil krst. Kraljični
so dali ime Darinka. Darinka je bila marljiva
in zelo dobra. Ko je dorasla, je nekega
dne srečala pred gradom deklico, ki ji je
bila zelo podobna. Imenovala se je Zorka.
Staršev ni imela. Zato jo je Darinka odvedla
v grad in preprosila starše, da so jo
vzeli za svojo. Tako je živeła Zorka v gradu
srečno do smrti.

Mohar Tilka, slov. razr., Mozeč, srec
Kočevja.

Canakarjeva ljubezen do matere. Ivan Can-
kar je bil velik slovenski pisatelj. Mnogo le-
pih knjig nam je napisal in skoraj v vseh
nam opisuje ljubezen do svoje matere. Nje-
gova mati je težko preživljala otroka. Rada
bi videla, da bi njen sin Ivan, ki ga je ime-

la najrajši, študiral. Pri dobrih ljudeh si je
izprosila podpore, da je lahko šel v šole.
V šoli smo čitali njegovo povest »Desetica«.
Tu nam Cankar opisuje, kako je bil nekega
dne v šoli žalosten. Tedaj je še hodil na re-
alko. Med odmorom ga je na hodniku usta-
vil tovariš in mu povedal, da je dobil pismo.
Pismo je bilo od matere. Z veseljem je bral
neokretno pisavo. Pismu je bilo priložena
desetica. V mislih se je Ivan zahvaljeval
materi za dar, ki mu ga je poslala. Vedel
je, s kakšnim trudom in trpljenjem si je pri-
služila to desetico...

Vida Smrdelj, uč. III. razr.
v Novem mestu.

Dragi »Jutrovčič! Ker je med vami mno-
go mešanov, ki ne poznajo življenja na
kmetih, vam hočem popisati kako sadimo, v
prvih pomladanskih dnevih krompir. Zgod-
nja pomlad je najprimernejši čas za saditev
krompirja. Po naših Lazih pod Sv. Trojico
se vse ukvarja s tem hvaležnim delom. Pre-
den smo začeli saditi, smo dobro pognojili
njive s blevskim gnojem in preobrnili vso
zemljo s plugom. Kepe smo zdrobili, kame-
nje znosili iz njiv in zrahljano grudo po-
vlekli z brano. Potem greva po dva in dva
na delo, navadno en šolski otrok z mamo ali
starejšo sestro. Na našo njivo pojdeva vedno
moja starejša sestra Franca z motiko in jaz
s polno košaro krompirjevih obrastkov z
zdravo kaljo. Sestra dela v ravni vrsti z mo-
tiko grob za grobom, a jaz podmetavam ob-
rastek za obrastkom; sestra takoj zagrebe
vsak obrastek v zrahljani grob. Ta teden sem
ga sadil kar dva dni, ker mi je dobra gospa
učiteljica dovolila Saj drugače nikoli ne za-
mudim šole, samo kadar sadimo krompir
nam dovolijo da izostanemo en dan, največ
dva dni. To je že od starih časov tako. Če
bi ne bilo krompirja na svetu bi bilo mnogo,
mnogo ljudi lačnih. Koliko kruha nam daje
mati zemlja? Oh, kdo je ne bi ljubil? Da,
na kmetih je lepo življenje je tu zdravo in
veselo. Ali mi kaj zavidate? Prav lepo vas
vse pozdravim in vesel bom, če boste tudi
vi opisali pomladansko življenje v mestu, da
bom vedel, kako se vam kaj godi.

Nande Umar, uč. IV. razr.
v Lazih pri Dobu.

Naša igra. V petek bomo igrali igro »K
mamicic. Jaz bom tudi igrala. Zelo lepa igra
bo. Vsi otroci bodo prišli gledat. V soboto
bomo igrali za odrasle. Vsak obiskovalec bo
moral plačati štiri dinarje vstopnine. Moji
domači pravijo, da bodo tudi prišli gledat.
Mamica mi je za to igro sešila lepo obleko.
Prav lepo pozdravljam vse »Jutrovčke« in
strica Matica.

Mira Pernuš, uč. II. razr.
v Prevaljah.

Zdravstvena pravila

Trikratno uživanje redilne jedi je prav toliko vredno in zaleže prav toliko ali morda še več kakor cel dan raztresenega jedenja.

Ali si morda praznoveren? Luč, ki pada pri pisanju preko levega ramena, prinaša srečo. Dobra namestitev in drža sta važni.

Prvi del vsake jedi bi moral biti podan v umivalniku. Nič ni tako važno kakor čiste roke pri jedi.

Vsak mesec preskusi, kako visok si. Nadziranje rasti izpodbuja.

Vsaka mati bi morala skrbeti zato, da vsak dan kakršnokoli sadje zdrsi po goltancu njenega sinka.

Dolge noči spanja pomenijo dolga leta zdravja.

Kadar se umivaš, misli vedno na to, da si edini, ki ne vidiš zadnje strani svojega vratu.

Močan čaj in šibko telo hodita z roko v roki.

Privoščiti si redno uro za vsak obed oz. za vsako uživanje, ne pa redne jedi za vsako uro.

Rezina kruha z maslom naj bo odina jed v času med obedi, ako že moraš brezpogojno kaj jesti.

Nikdar ne vrzi šopka špinače proč, preveč železa je v njem.

Dopolnjevalka

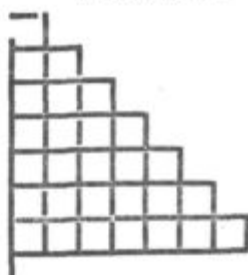
- I Vstavi namesto črtic tele črke: a, a, h, i, k, n, p, r, r, r.
 --t ke: a, a, h, i, k, n, p, r, r, r.
 -t I—II: ime slovenskega junaka.
 --t
 ---t
 --t
 II

Rešitev križanke »Vaza«

Vodoravno: 1. vrč, 4. se, 5. pešec, 7. pomenek, 8. liter, 9. rok.

Navpično: 1. vseмир, 2. rešeto, 3. členek, 5. pol, 6. cer.

Kvadrati

veznik
 ploskovna mera
 dvoživka
 škoda
 cerkvenj dostojanstvenik
 zemljepisni pojem
 s travo porasla zemlja

Stale za male

Janezek: »Mihec, ali si že čital »Tl soč in ena noč«?»

Mihec: »Ne, ponoči me mamica ne pusti bratit!«

★

Marica sreča na cesti pismonošo. Vstavi ga in ga vpraša, če nima morda kakega pisemca za njo. »Kako se pa pišeš?« jo vpraša pismonoša. Marica je ogorčena: »Saj to je vendar na pismu zapisano!«

★

Učitelj: »Kaj je veter?«
 Tonček: »Veter je zrak, ki hitro teče!«

★

»Moj očka je že štirideset let star, pa hodi še vedno v šolo!«

»Kako pa to?« se začudi Janezek.
 »Moj očka je učitelj!« se odreja Tinček.

Kako narišem prašička?

